

Lovforslag. Jeg tror, den højtærede Kultusminister har Ret i, at dette Spørgsmaal egentlig ikke hører hjemme her. Den Drøftelse, som man maatte have kunnet forudsætte, der vilde være kommet, efter at Spørgsmaalet var fremsat som et Led i den hele Skolereform af 1904, er ikke kommen, og man har nogen Ret til at forvente, at dette stærkere Ansvar, som man nu lægger over paa Befolkningen med Hensyn til Skolegerningen, maa kunne bidrage til, at Spørgsmaalet kommer stærkere frem til Drøftelse, end det hidtil har været. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordførers (Jørgen Jensen) Udtalelse nu, sagde han noget om, at Børnene sikkert havde Krav paa alle at komme i Berøring med det, han kaldte Verdens største Kulturmagt, men det synes jeg, den ærede Ordfører er ganske uberettiget til her at sige, for Spørgsmaalet her angaar ikke udelukkende Børnenes Stilling til denne Kulturmagt. I det hele kan det blive ret vanskeligt at tale om Religionen som Kulturmagt i den Forbindelse, hvori det ærede Medlem gjorde det. Det gælder ikke alene om at faa Børnene i Forbindelse med den Verdenskulturmagt, som Religionen er, men det gælder ogsaa om, hvordan de komme i Forbindelse med denne Kulturmagt, og naar jeg under Skolelovens Behandling i 1904 stemte for et Ændringsforslag som det, der da forelaa, var det ikke i første Linie, fordi jeg vilde sige: Børnene have ikke Ret til at komme i Forbindelse med noget saadant, men det var, fordi man allerede den Gang som ogsaa senere har gjort den Erfaring, at der er mange Lærere, og mange dygtige Lærere, der undervise i Religion, for hvem Religionen slet ikke er en Trossag eller en Hjertesag. Dette Forhold, synes jeg, er ganske forkert, og derfor ønsker jeg ligesom den højtærede Kultusminister, at dette Spørgsmaal maa komme frem til en meget alvorligere Drøftelse, end det nu kan ske, inden vi gaa til den endelige Løsning. Derfor vil jeg rette den Hensigt til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og hans Partifæller, om de ikke ville finde det rigtigt at tage dette Ændringsforslag tilbage. Jeg er ikke i Tvivl om, at det ikke vil blive vedtaget, men da jeg ønsker, at dette Spørgsmaal maa komme frem til alvorligere og grundigere Drøftelse, end det kan blive undergivet ved denne Lejlighed, vil jeg, uagtet jeg principielt staar paa samme Standpunkt som i 1904 og i og for sig kunde stemme

for Ændringsforslaget, nu blive nødt til at stemme imod det, fordi jeg mener, at Sagen ikke gavnes ved, at dette Spørgsmaal er skudt frem her.

Man kunde sige til mig: Du kan jo afholde dig fra at stemme. Nej, det vil jeg ikke, fordi jeg tror, det ikke er muligt at gennemføre den Sag, og jeg ønsker, at den skal komme uhindret til Drøftelse under senere Tidens Behandling. Det vil den tvinge sig frem til, men det vil modarbejdes ved Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 18, og derfor vil jeg gøre mit til at forhindre, at dette kan komme videre end til denne Behandling. Jeg tror ikke, man faar nogen Glæde og Fornøjelse af at vedtage det og heller ingen Gavn. Jeg vil derfor saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille til det ærede Medlem at tage Ændringsforslaget tilbage. Men kommer det til Afstemning, vil jeg stemme imod det, fordi jeg, som sagt, ikke tror paa en tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal under de givne Forhold. Der er endvidere knyttet et andet Spørgsmaal dertil, nemlig det Spørgsmaal, om man overhovedet skal gaa til en saadan Ordning af Religionsundervisningen i Skolen, eller man skal ophæve Religionsundervisningen i Skolen. Hele dette Spørgsmaal synes jeg, maa vente, til det kan faa den alvorlige og grundige Drøftelse, som det fortjener, og som det maa have, for at det kan løses paa en Maade, som i Virkeligheden tilfredsstiller.

Jeg skal saa kun sige et Par Ord om Konsulentvirksomheden. Dersom det kan lykkes den højtærede Kultusminister at skabe en Konsulent med den Storhed i Aand og Sind og Tanke, som han tænker sig, tror jeg, der vil ske noget godt derved. Den Opgave kan maaske blive overordentlig vanskelig, men jeg vil haabe, det maa lykkes at løse den. Jeg er ellers i det væsentlige enig med dem, der holde paa, at man ikke skulde gaa videre end til den stærkere Myndighed, man nu lægger i Beboernes og Skolekommissionernes Haand, og saa lade Skoledirektionerne bestaa, som de ere, thi deri havde det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) Ret, at det var ikke mere end en Bygning, man kunde sætte til ved enhver som helst Lejlighed. Men naar det er muligt at skabe en Konsulent som den, den højtærede Kultusminister omtalte, nuvel, saa er der god Mening i at indtage det Standpunkt, og jeg vil ønske, det maa lykkes. Men ellers tror jeg, man gjorde bedre i at lade Afsnit III udgaa og lade Skoledirektionen bestaa, som den bestaar.